

vor af denne mulighed, om end det i dag må anses som ganske utænkeligt, at de alvorlige omstillinger, der skal til for at komme korrupsionen i Bulgarien til livs, skulle kunne nås inden indgangen til 2008. Dansk Folkeparti havde allerhelst set, at man ikke på forhånd havde lagt sig fast på en dato, men at man først havde accepteret medlemskab den dag, hvor landene rent faktisk lever op til de betingelser, der stilles.

Det har som argument for en hurtig optagelse været fremført, at medlemskab vil føre til større økonomisk vækst i de to lande, og at dette vil afhjælpe korrupsionen. Der er næppe tvivl om, at et fuldt medlemskab vil være gunstigt for såvel den bulgarske som den rumænske økonomi, men det samme kan indvendes med hensyn til alle andre europæiske lande – lige fra Rusland til Aserbajdsjan, og dem er der næppe nogen, der ønsker at optage – og derfor er det klart, at argumentet om øget velstand alene ikke er tilstrækkeligt til, at vi ser bort fra alle andre forhold i disse lande.

Centralt for Dansk Folkeparti er det, at indbyggerne i Bulgarien og Rumænien med et medlemskab får mulighed for at rejse ind i EU og søge arbejde i op til 6 måneder uden tilladelse. Der er givetvis mange, som ville kunne bidrage med positive input, men når mafiaen er så dominerende, som tilfældet er, virker det som halsløs gerning at skabe øgede muligheder for at bevæge sig over grænsen mellem de to lande og EU. Kun den mest enfoldige frygter ikke, at mafiaen, der ifølge pressen alene i 2005 begik over 140 mord i Bulgarien, vil benytte disse udvidede muligheder for fri bevægelighed. Et hurtigt medlemskab vil således være en klar håndsækning til øget international kriminalitet, herunder kvindehandel og narkotikakriminalitet.

Kommissionen har – suppleret med en svag trussel om at udskyde optagelsen til 2008 – lovet både Bulgarien og Rumænien medlemskab ved indgangen til 2007. Kun hvis reformprocessen voldsomt sænkes inden 2007, vil man overveje at bruge muligheden for udskydelse. For Dansk Folkeparti er der ingen tvivl om, at Kommissionen ikke tør anvende muligheden for at udskyde optagelsen til 2008. Derfor er det nødvendigt, at medlemslandene trækker i nødbremsen. Når Dansk Folkeparti således foreslår at udskyde optagelsen til 2008, er dette ikke et udtryk for, at et medlemskab fra 2008 er ønskværdigt, men deri-

mod en erkendelse af, at det er det mindst ringe resultat, der kan komme ud af den aftale, som allerede er indgået med de to ansøgerlande.

Nogle har indvendt, at de to lande bør optages så hurtigt som muligt, selv om landene ikke lever 100 pct. op til de krav, der stilles. Her har argumentationen været, at man jo allerede har lovet dem medlemskab, samt at landene er så små, at de i det store EU ikke vil udgøre noget næneværdigt problem. Desværre lukker man med denne argumentation øjnene for, at man derved med præcedens over for senere ansøgerlande sænker de standarder, der stilles for medlemskab. For kan man forestille sig, at der over for senere ansøgerlande skulle stilles strengere krav end til Bulgarien og Rumænien? Naturligvis ikke.

Fra den første udvidelsesrunde og frem til udvidelsen med de otte østeuropæiske lande er der sket en kontinuerlig reduktion af kravet med hensyn til udviklingsniveauet for de nye medlemslande. En optagelse af Bulgarien og Rumænien vil endnu en gang sænke det krav med hensyn til niveauet, der stilles til nye medlemslande. Dermed er vejen lettet for andre lande, eksempelvis Tyrkiet, der har en meget stor interesse i at få sænket kravene med hensyn til medlemskab for på denne måde at kunne opnå medlemskab uden at leve op til de krav, der oprindeligt var nødvendige.

På denne baggrund udtrykker Dansk Folkeparti sin beklagelse over, at regeringen er for svag til selv at ville formulere en selvstændig vurdering af forholdene i Bulgarien og Rumænien, men alene henholder sig til, hvad Kommissionen siger. Danmark kunne sige fra og dermed sikre, at de problemer, som i dag præger de to lande, ville være løst, inden en eventuel optagelse kom på tale. Det har været Dansk Folkepartis ønske. Desværre deles det ikke af et flertal i Folketinget.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit, Siumut og Fólkaflokkurinn var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.